

GEARMEN

RAFAEL SANTY

První číslované vydání
2009

RAFAEL SANTY

G HARMEN

**První číslované vydání
2009**

Číslo výtisku .....

© RAFAEL SANTY

2009

CHARMEN

RAFAEL SANTY

O(Ó?)MLUVA

Tuto knihu jsem začal psát 1. 1. 2003, vlastně ani nevím proč. Kdesi jsem slyšel, že spisovatelé na otázku, proč knihu napsali, běžně odpovídají, že jednoduše nemohli přestat. A já jsem tehdy prostě nemohl nezačít.

Kdybych byl věděl, kolik práce mne čeká a kolik lidí budu ještě otravovat, asi bych si to rozmyslel a věnoval se něčemu bohuľibějšimu. Knihkupectví stejně přetékají záplavou knih, a pokud by je měl člověk všechny přečíst, jeden život by mu na to rozhodně nestačil. Přesto mám tu drzost a myslím si, že jsem – pardon, nyní bych se zpronevěřil svým zásadám –, že JSME (a o tomto množném čísle nikdo, kdo psal nebo tvořil, určitě nebude pochybovat) vykročili trochu jiným směrem, než kudy se ubírají cestičky zavedených myšlenkových schémat.

V úvodu či zřávéru svého díla autoři obvykle umisťují poděkování kamarádům, spolupracovníkům a známým za pomoc. Na rozdíl od nich považuji za svou povinnost omluvit se.

Nejvíce se musím omluvit své milované Elišce za spoustu večerů, kdy jsem je pravda fyzicky vyskytoval, avšak byl jinak duchem nepřítomen a myšlenkami velmi vzdálen. Omlouvám se jí i za to, že ona jediná musela přetrpět tu hrůzu a přečíst mou knihu v surové podobě, bez korektur obou níže jmenovaných dam.

Omlouvám se paní Haně Lederbuchové za to, že jsem odpoutal její pozornost od mnohem příjemnějších zájmů, zejména mužů, a v roce 2004 jí vnutil první verzi knihy. Ačkoli se vyjádřila, že tak mizernou a hrubkami výšperkovanou literaturu ještě neviděla, prokousala se první korekturou formou přátelského gesta.

Taktéž se musím omluvit paní Dagmar Guhryové za znásilnění její veskrze citlivé duše jazykomila. V roce 2005 mi „jemně“ sdělila, že přílišnější zápletky a rozvleklé akční scény nečetla, poněvadž jsem ji však potěšil svými úvahami a lyrickým líčením atmosféry, tak se do toho pustí a dílo dokoná. Dokonala sice až v roce 2008, ale jako přátelskou výpomoc, jíž si zaplnila dlouhé večery, které by jinak věnovala svým nejoblíbenějším zábavám, například zesměšňování spoluobčanů, rýpání do skrytých bolestí a bolístek, rozcupovávání dílek ostatních autorů a jiným kulišárnám ďáblova písklete.

A nakonec se chci omluvit paní Svatavě Vyhnalové, že musela překonat svou nesmírnou nechuť k překladu knihy do angličtiny všeobecně a někdy i odpor k mnou používaným výrazům, mnohdy také k popisovaným scénám. Ovšem vzhledem k tomu, že jsem anglický překlad doposud neautorizoval, mohu se pouze domnívat, že většinu z nich buď vypustila, nebo předělala dle svých představ obdobně, jako mým HAUZÁKŮM přidělila anglické „flatee“ a VÍCEMĚRNÝM novotvar „plusdee“.

A nejlepší nakonec. Takže věnování: Knihu věnuji mojí mamince, protože určitě už nemá co číst a na Vánoce se tak dobře v posteli čte.

R. S.
2009

Anareta

Celý život jsem cítil, že je svět jiný, že by se některé věci neměly stávat, nebo by se měly stát jinak. Pořád jsem hledal ten spravedlivý svět. Od mládí. Když jsem byl kluk, žil jsem s představou, že pokud se ta spravedlnost a to správné neprosadí samo, musím tomu pomoci. Povětšinou jsem při své snaze dostal přes nos. Nikdy mne ale nenapadlo, že vyústění přijde tak, jak přišlo, a že bude mít takovou podobu. Když jsem byl starší, snažil jsem se hledat ten svět někde jinde. Jednou to bylo v hudbě, zejména s tajemnými motivy, jindy zase v barvách a plátně. Ano, mými koníčky byly hudba i malování. Jenže lidé říkali, že jsou mé obrazy depresivní a že je z nich přepadá smutek. Nevím, možná mají pravdu, já však malovat nepřestanu. Ale měl bych příběh zahájit tam, kde začal – tedy v našem čase. Ano, musím říci v našem čase, protože příběh, který budu vyprávět, se odehrává mimo čas, a aby byl pochopitelný, musím ho proto v čase vyprávět.

Považuji se ve svém životě za poměrně úspěšného muže. Vlastním prosperující firmu a netrpím materiálním nedostatkem. Dokonce mne – z určitého zorného úhlu – mohou lidé považovat za zbohatlého zazobaného povaleče. Každý víkend odjíždím z Prahy do západočeských lesů. Mám tam chatu kousek od Rokycan. Miluji lesy! Co žiji v Praze, tak mi lesy chybí. Proto jsem byl rád, že jsem se mohl do jejich blízkosti vrátit. Není nic krásnějšího než sledovat v ranním lese, a lhostejno, zda v zimě, nebo v létě, jak spolu bojují chlad a vlhko noci a teplo a světlo probouzejícího se nového dne. Jak se páry převalují a zahalují lesní stromy do tajemného pláště. Také jsem vždy tužil, že za tou krásou musí být ještě nějaká další, skrytá, že tohle je jenom vrchol ledovce. A toto tušení mne skutečně nezklamalo.

Dost často zůstávám na chatě sám, pouze s myšlenkami a se sklenkou whisky, před zapáleným krbem přemýšlím. Pak se zvednu, zajdu se podívat do lesa, zdali se stromy nezměnily (ale promiňte, tady by skutečně mělo být měkké i, jazykovědci se totiž hrubě mýlí, když přiřazují stromy k neživotným vzorům skloňování, dobře, uznávám, je to letitý zvyk) a jestli mají pořád stejnou náladu. Nikdy nemají dvakrát stejnou, ujišťuji vás. Nejhorším okamžikem celého týdne je neděle večer. Musím totiž překontrolovat chatu, všechno pozavírat a odjet zpět do Prahy. Tak tomu bylo pravidelně až do letošního roku.

Letos v zimě jsem býval na chatě sám častěji než kdykoli předtím a jezdil jsem zpět do Prahy i v jiné dny. Častěji jsem na chatě přespával i přes týden. Pravda, měl jsem hodně práce, dřel jsem od rána do noci, tak jsem využil každou příležitost pro své chvilky přemýšlení na chatě. Pochopitelně, život s člověkem zatočí tak, že mnohé

sny, nebo pocity a tušení z mládí ustoupí do pozadí a nejsou v mozku na první pohled patrné. Jenže v podvědomí, v některé z tajných zásuvek mozkových závitů, zůstávají a možná i zrají a čekají na okamžik, kdy budou znovu odhaleny nebo jich bude zapotřebí.

Právě jsem zamkl chatu a udělal poslední občůzku, abych se přesvědčil, že jsou všechna okna a dveře zavřené, že nikde nic nehoří ani nekouří. Auto bylo nastartováno. Mohu vám říci, nesnáším, když mne studí promrzlá kůže opěradla, dlouhá cesta přede mnou a zebou mne celá záda. Stál jsem na opačné straně chaty a loučil se pohledem s nočním okolím. Na temných mracích nad Plzní jsem spatřil odlesk města, ale tady jako by žádná civilizace neexistovala. Najednou jsem měl pocit, jako když se něco mění. Neodbytný, neutuchající pocit hraničil s jistotou, že se cosi děje. Nebojím se v lese ani na hřbitově, ale tehdy jsem věděl téměř určitě, že cítím něco mimo viditelný svět. Nepohnul se jediný list na uschlém dubu, nepohnula se ani větvička, jen nad lesem tiše přeletěla sova. Pocit změny se vytratil s posledním mávnutím jejích křídel.

Snad se mi něco zdálo, zavrtěl jsem hlavou, abych se zbavil přeludů, a šel otevřít vrata. Nasedl jsem do auta, pustil si svou oblíbenou hudbu, irské Clannady, a hodlal vyrazit ku Praze. Jezdím stále stejnou cestou kolem svého oblíbeného masivu lesa. Mrzlo a pršelo, dost neobvyklá kombinace, a kapky na silnici okamžitě umrzaly. Jel jsem opatrně – také byste nechtěli zničit auto, na něž jste tři roky vydělávali. Podél silnice, mimochodem bez patníků, se ploužilo několik postav. To opilci přecházeli mezi vesnicemi od hospody k hospodě. Říkal jsem si, že v téhle slotě bych si tu orosenou sklenici klidně odpustil, byť bych byl na tom pivu závislý jakkoliv.

Autem smýkl poryv větru a přední kola sklouzla ke krajnici. Zábleskem světla vrhaného reflektory jsem hned na okraji lesa zahlédl na zlomek vteřiny, na nepatrný okamžik, obrysy nějakého velkého objektu. Jak ale kola zabrala, kužel světla se opět vrátil do původního směru a dešťovou clonou jsem viděl už jen silnici. Musel jsem se určitě splést! Vždyť tady stavěli pouze rybník, a na ten jeřáb přece nepotřebovali. Nebo co to vlastně bylo?! Navíc, rybník je na druhé straně silnice. Říkal jsem si, že už blázním, a měl jsem na sebe vztek. Nejenže nedávám pozor, ale ještě popouštím uzdu fantazii a v dešti vidím přeludy.

Ta stavba, ta mi vrtala hlavou! Zabrzdil jsem auto a couval. A během chvíle jsem se nacházel přesně tam, kde jsem spatřil tu podivnou budovu. Anebo věž? Ano, to je to místo, kde pokaždé začne namrzat silnice nejdříve, kde vloni havarovala tři auta na náledí, ačkoli všude kolem bylo nad nulou. Na malém plácku tam parkují auta houbařů. Zastavil jsem a otevřel dveře. Do obličeje mne zasáhla studená sprška. Okamžitě jsem měl mokry nejen obličej a vousy, ale i rolák. No, vousy, mám takové strniště, nehřeje, ale zato se v něm dobře držela ta ledová voda. To byl tedy pěkně pitomý nápad jít na začátku zimy obhlížet kus lesa, když ho znám tak podrobně a tykám si tam snad s každým stromem. Přesto jsem vylezl. Nedávno zakoupený kožený kabát sahající až ke kotníkům jsem nechal ležet na zadní sedačce. Nebylo ho už třeba, stejně jsem byl

mokrý. Zašel jsem pár metrů do lesa. No samozřejmě! Kdosi tady pohodil část dvířek od ledničky. A jak dopadlo na mokrou hranu světlo auta, paprsek se pravděpodobně odrazil a vytvořil na zlomek sekundy iluzi čehosi vysokého. Tenhle trik používám často u svých obrazů. No nic, alespoň měl ten zrakový klam nějaký reálný základ.

Úplně promočený, ale spokojenější jsem usedl za volant, rozsvítil světla a rozjel se. Pochopitelně, okno se zevnitř ihned orosilo. Viděl jsem těch pár metrů před sebou jako v mlze. Jel jsem pomalu, silnice se trošku klikatila a nebylo vidět do další zatáčky. Zdálo se mi, jako by déšť ještě zhoustl a také se víc setmělo. Husté mraky propouštěly temné šedé světlo, jen o něco málo světlejší než černá zeď lesních stromů. No, a na tomto temném podkladu bylo zcela nemožné přehlédnout ruku, která stopovala. Sakra, a to jsem se zavázal, že nikoho nebudu brát! Ať si lidičkové pomůžou sami, mně také nikdo nepomohl! No jo, ženská, ŽENSKÁ jedna pitomá! To ale musela jít pěkných pár kilometrů lesem. Zplihlé dlouhé a zřejmě světlé vlasy jí spadaly po zádech jako ztrouchnivělý přehoz na postele. A co to má na sobě? Dneska ty holky opravdu nevědí, co by na sebe navěsily. Už jsem si zvykl, že boty mívají, když ne okované, tedy určitě těžší než má vojenská bagančata, že svrchní pláštík nebo bunda jsou zaručeně kratší než svetr pod nimi, takže ten odporně, ale podle poslední módy „elegantně“ vyčuhuje, a přes to přehazují starý pléd, který rozhodně s tím vším barevně neladí.

Moje stopařka měla starobyle vyhlížející boty a její plášť promočený skrz naskrz se už tu a tam leskl zmrzlým ledem. No, ještěže nezastavím, to by ta kůže v autě dopadla. Najednou jsem ucítil, že auto samo brzdí. Překvapeně jsem zíral na své ruce, které automaticky spustily ukazatel směru, a na nohy, které sešláply pedál brzdy a spojku, a opět na ruku, jak vyřazuje. Ta automatická souhra, jež pokaždé probíhá bez mého zjevného soustředění, právě teď proběhla i bez mé vůle. Prostě si tělo zase jednou dělalo, co chtělo. Musel jsem se tomu zasmát. Tak dobrá, vyplním si tedy modré okénko dobrého skutku a „babču“ svezu. Moment, jak si mohu být jistý, že je to „babča“? Neviděl jsem jí do tváře, a přesto jsem o ní celou dobu uvažoval jako o mladé praštěné dívce. V tu chvíli její ruka otevřela dveře mého auta a ona strčila hlavu dovnitř. Mokré vlasy se přilepily na obličej, takže rysy nebyly vidět, spatřil jsem jenom temné hluboké a neuvěřitelně zvláštní oči. Kabát měl předpotopní střih, vsazenou kapuci a jakési zdrhovadlo u krku. Pod ním jsem viděl šaty neurčité barvy a neznámého materiálu, skoro jsem si říkal, že je to jutový pytel.

„Můžete mě kousek vzít?“ ozval se tichý melodický hlas.

„Kam to bude, vážená dámo?“ zeptal jsem se na oplátku.

Aniž by odpověděla, vklouzla na sedačku a prohlásila: „Je to příhodná muzika, škoda, že to nikdy neviděli.“

Nevěděl jsem sice co a kdo, ale jak jsem řekl, Clannady mám rád, a tak jsem jaksi zapomněl, že mi nesdělila, kam jede.

„Máte ráda irskou hudbu?“ pokusil jsem se pokračovat v přerušném rozhovoru. Další divná věc. Ještě když jsem vozil stopaře, bylo mou specialitou trestat je za to, že

se vůbec se mnou svezou. Povětšinou jsem buď vůbec nemluvil, nebo jsem se snažil udělat jim z jízdy horor, aby si cestu jaksepatří užili, třeba chováním vzbuzujícím strach, nebo tak nějak podobně. Tahle ženská mě však donutila, abych byl milý! Tedy, alespoň se o to pokoušel.

Podívala se na mne zpod přivřených víček a vydechla: „Mám ráda tuhle hudbu.“ Všiml jsem si, že položila zvláštní důraz na slovo „tuhle“.

„Chutná trochu jako brána,“ pokračovala.

Málem jsem trhl volantem. Koho jsem si to proboha zase naložil do auta! Cvoka, už to bylo skoro jisté! Mám v autě některého z těch obecních bláznů! Ach jo, budou tedy problémy! No, ale zkusím to s ní jako s rozumným člověkem.

„Prosím? Řekla jste, že chutná jako brána? Chutná???“

„Jistěže jsem to řekla, vám nepříjde chuť odchodů a příchodů příjemná?“

Byl jsem zmaten. Tak tedy ne blázen, že by praštěná umělkyně?

„Vy studujete nějakou uměleckou školu?“ zeptal jsem se trochu vyveden z konceptu tak, že jsem si doposud ani neuvědomil, kolik je jí vlastně let.

A jak jsem řídil, snažil jsem se bez pohnutí očí soustředit na siluetu postavy, která mi utkvěla v tom úplně posledním koutku viditelného prostoru. Čas od času se přes její obličej mihlo světlo, to jak proti nám jezdila auta. A v tu chvíli vypadala mladě, asi jako středoškolačka. Předem však upozorňuji, že věk u žen nedokážu dobře odhadnout. Mám tendenci je považovat za mladší, než jsou, ale tady to tak skutečně vypadalo. Když ale pruh světla sjel z jejího obličje a zmizel v temnotě, svítily jí z tváře pouze ty hluboké oči. Jako by měly svůj vlastní zdroj světla. Zářily i bez odrazů reflektorů.

„I tak se to dá říct,“ odpověděla a v koutcích úst se objevil trošku ironický náznak úsměvu.

„Promiňte, nemusíme mluvit vůbec, pokud nechcete!“ poznamenal jsem lehce dotčen.

Tak já ji vezmu promrzlou a mokrou a ona si ještě bude hrát na milostpaní. Ať si dělá, co chce. S nemluvením mám své dlouholeté zkušenosti.

„Tím se to nejlépe vysvětluje,“ odpověděla ona.

„Podívejte se, nic proti vám, ale přijde mi trošku jako blbost vysvětlovat cokoli mlčením. Ale je to váš názor, prosím. A kam tedy vlastně jedete?“

Byl jsem už dost rozmrzelý. Auto mokré a ještě budu ráno poslouchat, koho jsem to zase vezl a že bych s tím měl přestat. A cestu, kterou z chaty do Prahy jezdím, bych si navíc nerad zkazil stopařkou. Měl jsem se držet zásad a nikoho nebrat.

„K Dračí skále, ale nemusíte zajíždět až tam, dojdou těch pár kilometrů sama. Není to daleko.“

„No, to vám tedy pěkně děkuji, jenže já nevím, kde ta vaše Dračí skála je. Já jedu na Prahu a za chvíli budeme na dálnici, takže se, slečno, rozhodněte, kam vlastně chcete.“

„Vždyť vám to říkám! Přece vím, že jedete na Prahu, jinak bych vás nezastavila, ne? Já vám včas řeknu, nebojte!“ uklidňovala mne a ihned se znovu ponořila do mlčenlivého sledování aut projíždějících kolem.

Byla celá nějaká divná, ale pořád jsem si nebyl jist jak. Zastavil jsem jí přece já. Ne že ona mě zastavila. A najednou jsem si uvědomil, že pouhými pár slovy popsala můj pocit neskutečna, když jsem pozoroval své ruce a nohy, jak dělají něco, co jsem já neměl v úmyslu. Hmm, třeba má pravdu, třeba mě opravdu zastavila ona. A uculil jsem se.

„To je dobře, že se umíte taky smát,“ ozvala se, aniž by pohnula hlavou.

Dokonce se mi zdálo, jako by nepohnula ani rty.

„Měla jste pocit, že jsem takový mrzout?“ opáčil jsem.

„Mrzout zrovna ne, ale když někdo není schopen vnímat chuť brány, měla jsem obavy, že jsem se spletla. Vaše reakce na mne jsou taky jiné, než jsem předpokládala. Mám strach, že jste někdo jiný.“

„Jak jiný? Slečno, chcete mi snad říct, že vás někdo poslal, abyste na kohosi čekala, a vy jste si ho spletla se mnou?“

Celá tahle situace mi začala připadat čím dál tím víc absurdní.

„No, ne tak úplně. Nikdo mě nikam neposlal. Šla jsem sama. A když jste zastavil tak, jak jsem si..., byla jsem si téměř jistá.“

Slovesu, které použila, jsem nerozuměl. Znělo jako zavrčení.

„Cože jste si?“ zeptal jsem se. „Nějak jsem to přeslechl.“

„...“ zavrčení se opakovalo. „Copak neslyšíte? Ještě aby mu tak chyběly smysly a moje snaha bude na nic.“

„Nerozuměl jsem vám to slovo, slyším dobře, i ty vaše poznámky o mých smyslech!“ Byl jsem už opravdu rozčilený.

Ta holka mě vážně vytáčela. A holka to byla. Jak se mnou mluvila, párkrát pohnula hlavou. Měla jemnou pleť bez jediné pihy, vlasy na čele jí trochu uschly a získaly zajímavý lesk. Takhle hebkou pleť mají pouze mladé dívky ještě nezkažené šminkami.

„Tak se hned nevztekejte, nepředpokládala jsem takový nedostatek vcítění.“

Ale ona neřekla VCÍTĚNÍ, tak jsem to pochopil já, nějak mimosmyslově. Řekla „košinek“, a to jsem slyšel docela jasně. Nevím, co ve mně to slovo přeložilo jako vcítění. Celá cesta byla jeden velký omyl, neměl jsem z chaty vůbec odjíždět.

„Ale odjel jste, ne? Jste na cestě, tak si nestěžujte, mnoho lidí na ni ani nevkročí.“ No tohle už bylo vážně moc! Jsem velmi tolerantní obzvlášť k ženám, ale abych musel poslouchat, jak mi nadává někdo v mém vlastním autě, bylo už příliš. Sešlápl jsem brzdu a zamířil ke krajnici. Ještě jsem chtěl říci, že si tedy může klidně vystoupit do mrznoucího deště, když mě takhle peskuje. Ale co, přece jí neudělám radost, že mě „vytočila“. Prostě ji vykopnu. Zašilhal jsem na sedadlo vedle. Bedlivě mě po očku sledovala. Zastavoval jsem v odstavném pruhu, kolem se přehnalo nějaké auto směrem na Prahu.

„No vidíte a vy jste říkal, že nevíte, kde je Dračí skála. A zastavíte na nejvhodnějším místě. Koukněte, už je vidět!“ mávla neurčitě směrem do lesa.

Měl jsem pocit, že se zablesklo. Ohlédl jsem se, avšak na dálnici prázdnou, jako by se čas zastavil. Nad lesem a nad pruhem dálnice něco viselo. Snad mrak, anebo mlha. Ona stála vedle auta a upravovala si zdrhovadlo u kapuce. Opravdu to snad byla juta, nebo co.

„Nechtěl byste mě kousek doprovodit?“ zeptala se.

Nevěděl jsem, co jí mám na to říci. Byla záhadná. Byla záhadná jako celá dnešní noc. Udělal jsem krok, neviděl jsem si na lýtka, mlha tekla z lesa na odstavný pruh, který už docela zmizel, středový dělicí pruh dálnice také. Chtěl jsem zavřít dveře auta.

„Snad byste si měl vzít plášt, ještě nic neumíte, abyste mohl vyvádět takovéhle kousky,“ usmála se na mne.

Zcela bezmyšlenkovitě jsem sáhl na zadní sedadlo a vytáhl kožený plášt.

„Divné,“ pomyslel jsem si, „světlo v autě se ani nerozsvítilo.“

Zavřel jsem dveře. Šlo mi to nějak lehčeji než předtím.

Znovu se usmála: „Připraven? Tak půjdeme.“

Aniž se ohlédla, vyrazila do lesa, pryč od dálnice, pryč od mého milovaného BMW. Šel jsem za ní jako blázen. Z náspu jsem se ještě naposledy ohlédl. Za mnou zůstala pouze mýtiná bez stromů. Mlhou velmi nezřetelně prosvítaly obrysy střechy auta. Zdálo se, jako když je za nějakým závojem. Po dálnici nebo autech ani stopa. Stejně tak zmizely i sloupy elektrického vedení a ztratil se odlesk světel města na obzoru. Déšť přešel ve sněžení.

„Co budete vlastně dělat u Dračí skály?“ houkl jsem na svou průvodkyni.

„Já už nic, ten zbytek je na vás,“ odpověděla a otočila ke mně obličej. Zuby se jí zablýskly v úsměvu.

„Vy totiž neumíte ochutnat bránu, neumíte ani chutnat barvy, slyšet doteky, a cítit tóny, a ohmatat chutě. A to všechno byste umět měl. Sice nevím, proč právě vy, ale třeba už nikdo jiný není. Kdo ví?“

Už jsem nenašel sílu k odpovědi. Podle mě bychom měli v nejbližších okamžicích narazit na cestu, která se táhne lesem od dálnice jako montážní přípoj na starou silnici Rokycany–Praha. Tam, jak jsem předpokládal, se děvče zasměje, že je doma, a já budu za úplného pitomce. Zdálo se mi to, anebo je to pravda?! Že by sníl tak výrazně zhoustl a mísil se znovu s deštěm? Přitáhl jsem si klopý kabátu blíž ke krku. Na pochod mrznoucím lesem jsem skutečně nebyl dostatečně připraven. Cestu jsem nikde neviděl. Mlha se válela v hustších a hustších chuchvalcích a stromy měly divné tvary. Jako by byly jejich hrdé koruny jakýmsi zakončením něčeho mlžného, neskutečného a stromům nepodobného. Zase ty halucinace! Zřejmě jenom moje obrazotvornost dokresluje vjemy ze skučícího větru a valících se proudů deště se sněhem. Hmmm, asi jsem pod vlivem špatných filmů a televizních zpráv plných brutality a krve.

„No, pokud mě budete chtít zabít, musíte to udělat dřív, než narazíme na starou pražskou,“ houkl jsem směrem, kde jsem předpokládal dívčí postavu.

„To jsem mohla už dávno, ale nemyl se, žádná stará pražská už před námi není,“ ozvalo se ze šera přede mnou a mně se navíc zdálo, že jsem zaslechl tlumený smích.

Neměl jsem nejmenší chuť se s ní hádat, ani komentovat, že mi tyká. Nemám rád familiárnosti a od drzých stopařek už vůbec ne, přesto jsem to spolkl. Zajímalo mne, kam až je holčička schopná zajít.

Začali jsme se škrabat do kopce. Znáám krajinu mezi Rokycany a Prahou velmi dobře, takže jsem věděl, že musíme být dávno za silnicí na Prahu – ale ať jsem namáhal oči sebevíc, nespatriil jsem nikde známku jakékoliv činnosti. Stromy sahaly do výšky pro mne překvapivě a jen velmi nezřetelně jsem viděl úzkou cestu, kudy má průvodkyně zřejmě prošla.

„Moc se loudáš, tvoje boty nepatří mezi nejkvalitnější,“ ozvalo se vedle mne.

Prudce jsem otočil hlavu. Stála opřená o strom, kolem kterého jsem právě prošel. Vůbec jsem si ji nevšiml.

„Jsou dost drahé na to, aby byly kvalitnější než ty vaše!“

Slovo VAŠE jsem schválně zdůraznil, aby si všimla, že mi není moc po chuti její tykání.

„Míra peněz zaručeně není mírou kvality ani mírou potřeby,“ zasmála se a vydala se šikmo vlevo do nejprudšího svahu.

„Už ses vyrovnal s tím, že cesta není, anebo ještě doufáš?“ pokračovala v hovoru.

„Čekám, kam až tuhle komedii chcete hnát. Nepředpokládáte snad, že se leknu, dám vám peněženku a požádám o buzolu na cestu zpátky, že ne? Znáám lesy kolem jako své boty. Takže...“

„...takže mne můžeš dovést až k Dračí skále, že?“ dokončila posměšně mou větu.

„To nemohu, není tu žádná Dračí skála,“ zahuhlal jsem a dýchal si přitom do zkřehlých dlaní.

Zvednutý límeček mého kabátu byl pokryt vrstvou ledu a plnil spíše funkci okapu, jímž mi za krk a na záda stékaly proudy ledového deště, než aby mne chránil.

„No, já ti zase nedám buzolu, stejně bys tu teď podle ní zabloudil. A tady odbočujeme, jdeme nahoru do kopce,“ odpověděla a vykročila mezi stromy, kde se bělal matný svit stoupajícího zasněženého svahu.

Stále jsem čekal, kdy narazíme na příkop u asfaltové silnice mezi Rokycany a Holoubkovem. Šli jsme více než hodinu, a pokud jsme dlouho nekroužili lesem, museli jsme jej buď minout, nebo na něj narazíme každým okamžikem. Touto myšlenkou jsem se utěšoval další dvě hodiny. Nenarazili jsme ani na příkop, ani na silnici, a pořád jsme směřovali do kopce. Čas od času jako by se mi v očích rozbřeslo, anebo se nějak prohloubilo vidění – stromy nabyly neznámých obrysů, jejich obvyklé tvary byly jen jakousi čelenkou na čemsi výrazně mohutnějším a stromům zcela nepodobném. Stejně tak sníž a půdu pokrývaly jakési stíny – ne, nebyly to vlastně

stíny, nenacházím to správné slovo k vyjádření toho, jak vypadaly – snad jako nějaké vzory pro své průměty. Průměty vlastní reality byly ty stromy, co jsem je znal z lesa. Jako kdyby měly kromě hlavního kmenu ještě nespočet dalších kmenů, větviček, rukou a nohou – a pohybovaly se. Nedokážu běžnými slovy popsat své vize.

Po několika hodinách supění jsme dospěli na vrchol svahu. Dávno jsem si přestal myslet, že vím, kde se nacházím. Orientuji se v lese poměrně dobře, a tak jsem si říkal, že bychom se měli pohybovat na jižní straně lesního masivu směrem k Mirošovu. To bychom se však museli dostat alespoň přes tři silnice a překonat spoustu cest. Nepřekročili jsme jedinou! Naopak, co krok byly stromy vyšší a mohutnější, také jejich VZORY zmohutněly a nabývaly konkrétnější podoby. Odhadoval jsem, že se takhle plahočíme přibližně tři čtyři hodiny. V tomto náročném terénu jsme mohli ujít maximálně tři kilometry za hodinu, v tom případě jsme se nacházeli asi devět až dvanáct kilometrů od dálnice. Někde tady bývala obec Skořice, anebo Mirošov, či Mešno. Neměl jsem už vůbec ponětí, kudy jsme si to namířili od dálnice. Na žádnou osadu, neřkuli vesnici, jsme však nenarazili. Vzdal jsem to, nevěděl jsem, kde jsme. Zvláštní bylo, že mne zachvátil podivný pocit, pro mne zcela nový – netušil jsem totiž, KDY jsme. Svou průvodkyni jsem slepě následoval, neboť zpáteční cesta k autu nepřicházela v úvahu bez jejich navigačních schopností. A bez ní byla KTERÁKOLIV cesta KAMKOLIV v tomto lese přízraků jistou cestou ke smrti! Zabloudil bych po pěti minutách. Náhle se začala stezka svažovat. Mezi stromy tu a tam problesklo svou sněhovou pokrývkou světlejší místo a osvětlilo odrazem hvězd naši cestu do údolí. Již jsem nenutil svou průvodkyni k hovoru, vypadala teď jaksi shrbenější a starší, jako by se více vpila do svého, ve srovnání s mým kabátem jen lehkého přehození.

Mezi stromy se zamihotalo jasné světlo. Zřejmě velký oheň. Zvedl jsem hlavu k obloze. Zase tak velký nebude, jinak by ozářil i vršky stromů. Možná byl shora něčím kryt, snad tam v dálce doposud sněžilo. Nebyl jsem vůbec nadšen. Spíše bych uvítal pár výrostků nevybíravě po mně požadujících peněženku, kreditní karty a klíčky od auta. Kéž by ten prazvláštní příběh skončil! Mohl bych se ohřát někde v hospodě, objednat si do Prahy taxík, nebo někoho požádat, aby mne navrátil do civilizace.

V tu chvíli mi ovanul tvář horký dech mé průvodkyně: „Za okamžik budeme na místě a moje úloha tím skončí. Pokud mne budeš někdy potřebovat, vzpomeň si, kde jsi mě vzal do auta. Na to místo ale vzpomínej s modrou chutí!“ A s posledními slovy jako by dusila smích.

Náhle jsem se cítil o poznání lépe. Dokonce i mokrá záda, po nichž mi setrvale stékal déšť, se mi narovnal a zdála se teplejší, ne tak zkrhlá. Dole mezi stromy pod námi jistojistě plála vatra. Hořela při úpatí vysoké zdi, která se tvářila, že podepírá skálu strmě se vypínající nad ní. Ze skály vyčnívaly nástavby a cimbuří pokrytá šindelovými střechami s hustou sněhovou čepicí. Ve spouště oken se mihotaly světlušky plamének svíček nebo petrolejových lamp a kolem ohně vládl cílý ruch. Proboha, jsem snad ve středověku?!

Má společnice si to namířila rovnou k ohni. Na vyvýšeném kamenném náspu tam seděl bělovlasý muž. Na první pohled vypadal staře, staře stejně jako moje průvodkyně. Jeho věk se zdál být jiným atributem jeho osobnosti, neměl prazádný vliv na mladistvě vyhlížející tělo, na provazce svalů na ramenou a silných pažích jasně se rýsujících pod volnou halenou. Dlouhé bílé vlasy ozářené ohněm povlávaly v poryvech větru a spolu s padajícími vločkami vytvářely dojem odrazu hvězd v tůni.

Moje průvodkyně k onomu muži přistoupila a tichým hlasem mu cosi sdělovala. Nestál jsem tak blízko, abych byl schopen zachytit byť jen jediné slovo, natožpak porozumět tomu, co si říkají. Velmi mne překvapovalo, že byli na takovou zimu, jakou jsem trpěl já, nedostatečně oblečení. Ti lidé jsou snad z ledu, nebo co? Oba živě gestikulovali, čas od času se Bělovlasý podíval směrem ke mně a rezolutně vrtěl hlavou. Vypadal dost našťavaně. Jejich spor mne vcelku nevzrušoval a pomalu jsem se loudal k ohni. Zvědavě jsem se rozhlížel. Neustále se mi moc věcí zdálo divných. A do hlavy se mi pozvolna vkrádala myšlenka, že by ty pohádky nebo vědeckofantastické filmy mohly mít tu a tam přece jenom pravdu. Kolem ohně se povalovalo množství různého náčiní a všelijakých nástrojů, které jsem v životě neviděl, ani jsem si nedokázal představit, k čemu slouží. Tak například přibližně 15 cm dlouhá tyčka, uprostřed jakoby se zářezy pro prsty a se spleteným cimbuřím na obou koncích – ano, doslova a do písmene, jako kdyby byl na obou koncích tyčky vrchol věže i s cimbuřím. Anebo dlouhá tyč, či hůl, určitě přes dva metry vysoká, bez sebemenšího hrotu dole nebo nahoře, a na jedné straně zakončená jakousi koženou spleť řemínků. Sklonil jsem se a začal se ve věcech přehrabovat. Dalším zajímavým předmětem byla kožená kapsa velikosti peněženky, sevřená do kované mříže a uzamčená visacím zámekem. Spousta podivností! Kam jsem se to vlastně dostal? Moje podezření zesílilo, a tak jsem si v hlavě probíral, kdy a co jsem naposledy pil. Nenamíchal mi někdo něco do pití? A nezdá se mi to všechno? Pomalu jsem odložil okovanou kapsu a chtěl odsunout jemnou kožešinu, abych se podíval na špičku dalšího a opět zřejmě zajímavého předmětu, když vtom mi ruku k zemi přišlápla čísi bota. Ruka promrzlá od deště a sněhu se zpožděním zabořila. Tak už obvykle zkréhlé končetiny reagují.

„Tak to by stačilo, HAUZÁKU! Přehrabovat se mi ve VĚCECH, to je trochu moc i na mne!“

Pohlédl jsem bolestí přimhouřenýma očima vzhůru. Nade mnou se tyčil Bělovlasý a tvářil se ještě hůř než při rozhovoru s mou společnicí.

„Hylegu, nech ho, doposud nic nepochopil, nic neumí – a určitě jsme se spletli! Tedy ty ses spletl. To nemůže být Gharm!“

Bělovlasý se otočil a uvolnil mou ruku. Třel jsem si promodralé prsty špinavé od jehličí a sněhu.

„Jak jsme se mohli splést? Sama víš, že to nejde, Gharm nám musel spískat nějaké další překvapení. Kdo by to byl tušil, že se někam schová ještě hlouběji. Tohle určitě nebude jeho HAUZÁK. Je to obyčejný spáč, nic, co by s námi mělo být i jen dech společného. Odved' ho zpátky, Anareto. Nejvíc mě mrzí, že jsme si dali takovou

námahu s odstíněním a časováním. Aby se Gharmovi náhodou neublížilo. Měli jsme ho odsunout, jakmile přiznal, že nemá sílu.“

„Nepřiznal, že nemá sílu. Než zmizel, řekl, že není dostatek síly, a to je rozdíl, Hylegu,“ odpověděla moje průvodkyně. No, alespoň začínalo být trochu jasno. Konečně něco málo světla v tomto tunelu. Vůbec nic jsem nechápal. Oba, bělovlasý Hyleg i Anareta, měli očividně zájem o někoho jiného, nešlo jim o mne. Vrátím se k autu a rychle na tyhle blázný zapomenu. Asi je nejvyšší čas, abych se do té debaty vmísil.

„No sláva, takže můžeme jít zpátky, já totiž k autu vážně netrefím,“ vložil jsem se rázně do řeči.

Hyleg se prudce otočil: „To si piš, že se vrátíš, protože jsi však jen HAUZÁK, vůbec nic se nestane, když tě Anareta doprovodí, až se nám zachce. Tvůj běh stejně stojí, tak je to jedno.“

Pohrdlivě pohodil hřívou bílých vlasů a udělal pár kroků směrem k ohni, jako by se chtěl ohrát. Ve vzdálenosti několika metrů stálo pár postav. Nevšiml jsem si, že by přicházely. Divné! Všechno tu bylo podivné. Postavy si byly natolik nepodobné – jinde a jindy bych přísahal, že nemohou vůbec existovat. Jestli teď ale můj mozek akceptoval takové nepravděpodobnosti jako celé to putování lesem, neexistenci existujících silnic, překvapivý způsob mluvy, pak může být dost zajímavé, co mne ještě čeká. Jedna z postav přistoupila k Hylegovi. Byl to vysoký vyhublý muž. Lícní kosti mu vystupovaly z hubené tváře a oči naopak byly v očních důlcích zapadlé tak hluboko, že se nedalo poznat, jestli vůbec nějaké oči má.

„Nemáš pravdu, Hylegu, na přípravě zachycení...“ a opět neřekl zachycení, ale jakési slovo se spoustou sykavek, já však nějak pochopil, co tím míní, „...jsme se podíleli všichni, nejen ty a Anareta. Musí to být on. Nade vši pochybnost! ZASTAVIL, i když si to u věže stojící Anareta jen přála! Zastavil přesně na pachu k bráně! Říkám ti, musí to být on. Nemůžeme ho nechat jen tak odejít.“

Okolí lesa jako kdyby se náhle pohnulo, světla v oknech se rozostřila, ale po chvíli se vše vrátilo zase do původního stavu. Se zájmem jsem sledoval, jak si muž energicky tře dlaně o stehna.

„Takhle moc důrazu svým slovům nepřidá,“ pomyslel jsem si.

„Neplet se do toho, HAUZÁKU!“ okřikl mne Hyleg.

Opravdu mě to přestávalo bavit! Je sice vyšší, silnější, ale to ještě neznamená, že se mnou bude jednat jako s otrokem.

„Tak podívejte, to už je příliš i na mne! Jsem sice tolerantní a vaši stopačku Anaretu jsem vzal do auta, abych jí pomohl, doprovodil jsem ji, aby se jí nic nestalo, jsem mokry, našťavý a nehodlám poslouchat vaše okřikování, když jste se evidentně spletli vy, a teď mi ukažte směr, ukažte mi, kde je moje auto, a já půjdu, nehodlám tu strávit věčnost, je mi zima a mám žízeň,“ pustil jsem se do něho. Hyleg i Hubeňour na mne zírali, jako by právě spatřili strašidlo, Anareta se jen pootočila a ramena se jí trásla skrývaným smíchem.

Hubeňour upřel oči na Hylega a udiveně pronesl směrem k Anaretě: „Co je stopařka? A on ochraňoval TEBE?“

Viditelně ohromen pak tiše hleděl hodnou chvílí na Hylega, snad očekával vysvětlení.

„Odkdy paní brány potřebuje OCHRANU a ještě navíc od HAUZÁKA? Jako by nestačily problémy se zmizením Gharma. Tak co se dělo?“ Obrátil se hubený znovu na Anaretu.

„No, možná, že on si to myslí. Víš, Almutene, nechtěla jsem ho vyplašit, jak jste mi řekli. Nemusí být vědomý, tak jsem prošla bránou celá. No, a on si teď představuje, že mi pomohl a přivezl mne. Nebyla jsem si jistá a pořád si nejsem jistá, jestli jste neudělali chybu a nezvolili špatného. Je zřejmé, že Gharmem není. Ale zato byl velmi zábavný. Možná je Gharm zkušenější, než jsme předpokládali, možná by bylo lepší, Hylegu, kdybychom jeho rady brali více vážně.“

Aha, takže Hubený se jmenuje Almuten. Skutečně divná jména. A patrně se přeli o něco, co mi stále zůstávalo utajeno.

Hyleg prudce pohodil hlavou, až mu hříva bílých vlasů šlehla do obličeje:

„Gharm je blázen! Proč oživovat HAUZÁKY? K čemu nám to bude dobré?“ Začínal vypadat velmi rozzuřeně.

„Taky můžeme ukončit HAUZÁKOVU pronikání a vrátit jej zpátky. A začít pátrat po Gharmovi znovu,“ dodal už poněkud klidněji.

Nechtěl jsem tam stát jen tak a tvářit se jako věc, které se to netýká.

„Podívejte, znovu navrhuji, že odejdu a nechám vás o samotě vyřešit si váš spor. Jen mi alespoň řekněte, kudy mám jít,“ snažil jsem se vynutit si jejich pozornost.

Vypadalo to, že mě nevnímají. Kolem se začalo pomalu shlukovalo množství zvědavých a velmi pitoreskních postav, nebo spíš objektů. Třeba jsem se opravdu ocitl tam, kde jsem neměl být. Sice tu ještě pořád byla možnost, že kdesi ležím s pořádnou modřinou na hlavě, případně s notnou dávkou alkoholu v krvi, jenže to se mi zdálo méně a méně pravděpodobné. Almuten na mne nepřítomně pohlédl.

„Vzpomeňte na to, co Gharm říkal, než jste ho neposlechli. Že sdílení a přechod HAUZÁKŮ jsou pouze otázkou času. Dokonce tvrdil, že VÍCEMĚRNÍ jsou potomky HAUZÁKŮ, kteří překročili. Není tedy správné odeslat ho zpět. Navíc, největším zastáncem umístění a stažení HAUZÁKA jsi byl právě ty,“ odsekl Hylegovi.

Hyleg se prudce napřimil a zatal pěsti. V tu chvíli jako kdyby celým prostorem proletěl blesk, stejně tak se mihne obrazovkou počítače na zlomek vteřiny výboj, anebo se na okamžik zasekne počítačový program. Všechno kolem na ten nepatrný zlomek času ztratilo svou ostrost. A opět jsem zahlédl ty temné a velké neznámé věci, jejichž zakončením byly stromy. Vzápětí však porucha odezněla a já hleděl na Hylega, kterak se uklidňuje a rukou si probírá své dlouhé vlasy.

„Huúú! Já jsem tady!“ křikl jsem na ně.

Všichni na mne pohlédli jakoby s velkou námahou. Jen Anareta bez zjevného úsilí na mne upřela oči a nadzvedla jedno obočí.

„Můžete mne začít vnímat?“ pokračoval jsem již dost rozzlobeně. „Vaše problémy si buď vyřešte beze mne a laskavě mne nechte odejít, nebo mi řekněte, o co jde, a ne že budete diskutovat o mé maličkosti jako o věci!“

Almuten se zasmál, Anareta se obrátila a ramena se jí opět třásla.

„Tvoje maličkost? A s jakou pýchou to bylo řečeno! Ani netušíš, jakou máš pravdu, MALIČKOSTI!“ Almuten se ještě pořád smál, když pokračoval: „Tak co, jakou šanci dáš, Hylegu, HAUZÁKOVI? Můžeme ho odeslat hned a zastavit jeho pronikání, nebo mu musíme poskytnout příležitost, i když je jasné, že není VÍCEMĚRNÝ. Kde je pak Gharmovi konec, asi vůbec nezjistíme.“

„Musíme si ale pospíšet,“ vložila se Anareta do rozhovoru, „porucha a tím i otevřená brána mohou způsobit další problémy. A brána není už moc stabilní.“

Hyleg prudce přecházel sem a tam a plameny ohně dokreslovaly kontrast mezi jeho stařecky vyhlížejícími vlasy a mohutnou postavou silného muže, nyní již zahalenou do tmavého pláště.

„Dobrá, nesetřeme ho, ať se tedy pokusí. Konečně, prohazují nám sem mnoho svého odpadu nevědomky, snad se mu povede vědomý průnik. Pokud ano, vezmu ho na milost coby Gharmova posla, ale nebudu s ním jednat jako s Gharmem. To NIKDY!“

A na slovo NIKDY položil zvláštní důraz. Bylo to skutečně slovo NIKDY? Můj mozek je takto přeložil, jenže zase znělo velmi cize, jinak, možná „nijindykde“, anebo tak nějak. Budu používat pro toto slovo výraz NIKDY, ač jsem se mnohem později dozvěděl, a hlavně pochopil, jeho vlastní význam ve smyslu VÍCEMĚRNÝCH.

„Jestli ho pošleš zpátky bez průpravy, nikdy se sem nemůže vrátit, a i pro nás bude jako posel, i jako stopa Gharma, ať už udělal cokoliv, zbytečný. Musíš mu poskytnout alespoň dílčí vysvětlení. Není nutné vysvětlovat HAUZÁKOVI všechno, to základní by však vědět měl. Pokud tedy nerozhodneme o jeho poučení, doporučuji ti zastavit pronikání a vymazat ho,“ Almuten pronesl svá slova naléhavě a čekal na Hylegovu odpověď.

„Nestabilita roste, rozhodněte se,“ ozvala se tiše Anareta a tvářila se, jako by ji jejich rozhodnutí nechávalo zcela klidnou. Opírala se o strom.

„Dobrá, dobrá, zaháníte mne do kouta!“ rozkřikl se Hyleg a plácl rukama do steh. Vzápětí oslovil Anaretu: „Ty mu vysvětlíš základní minimum a pak jej vyprovodíš zpět bránou. To, co hledáme, se neobjeví v toku času, jinak bychom to dávno zjistili. To, co hledáme, se buď ukáže, nebo se neobjeví vůbec. Určitě neztratíme nic víc než jednu Gharmovu stopu. A teď běžte!“

„Jdeme!“ houkla na mne a vyrazila směrem do kopce k průsmyku a studenému temnému lesu.

Další divná věc, zatímco jsme si povídali, necítil jsem ani sníh, ani ledové krystalky, dokonce ani mlhu.

„Doufám, že se už nevidíme,“ procedil jsem mezi zuby, ale Almuten i Hyleg to kupodivu zaslechli.

„Kéž bychom se nikdy nepotkali,“ sykl Hyleg.

Almuten mi však s úsměvem vmetl do tváře: „Pleteš se, jenže to je přepych, který si zanedlouho nebudeš moci dopřát. Na shledanou.“ Jeho slova mi zněla v uších ještě tehdy, když jsme překročili sedlo, i celou zpáteční cestu lesem. Noc již dosáhla svého vrcholu a já každým okamžikem očekával, že se mi za zády objeví světlo.

„Kdy mi budeš něco vysvětlovat?“ houkl jsem do šera před sebou, kde jsem slyšel Anaretiny kroky. Kroky se zastavily.

„Poruším Hylegův příkaz. Taky si nemyslím, že to jsi ty. Jestli mne ale zavoláš, začnu tě vyučovat. Ne však minimum, prostě všechno, co sama znám a mohu tě naučit. A teď si pospěš, nevydržím už dlouho a brána se zavře. Je to výjimka, nikdy nenechávám bránu otevřenou v tvém čase takovou dobu.“

Znovu jsem zaslechl kroky, které postupně slábly. Anareta přidala. Popoběhl jsem k místu, kde se ozvaly naposled – a sklouzl jsem ze svahu k okraji dálnice.

Anareta stála u předních dveří auta: „Tak vám, pane, děkuju za svezení, byl jste moc hodný. A na shledanou!“ Zcela netečný výraz v jejích očích neprozrazoval, že mi dělala společnost skoro celou noc.

„Proč tak komisi rozloučení, slečno, po tom nočním příběhu?“ zeptal jsem se.

Anaretina hlava sebou cukla a jako kdyby pod vlasy skrývala úsměv na tváři.

„Nerozumím vám, takže děkuju ještě jednou a na shledanou,“ zaznělo zpoza sevřených rtů a Anareta se otočila a zmizela v šeru lesa.

Zdálo se mi, že okolí zhoustlo a spolu s prudkým poryvem větru spadl z těžkého nebe plného sněhu cár mlhy. Přimhouřil jsem oči a otočil hlavu k autu. Když jsem se podíval zpět k lesu, nebylo po Anaretě ani vidu, ani slechu.

Prohlédl jsem si zablácený kabát – tedy nebyl vůbec zablácený, byl jen mokrý ledovou tříští. Svlékl jsem jej a hodil na zadní sedadlo. Pak jsem usedl za volant. Chvilí jsem jen tak seděl a přemýšlel o tom, co se stalo. Najednou jsem sebou cukl. V autě bylo teplo! Jak je to možné, byl jsem pryč bezmála šest hodin! Auto přece nemohlo vydržet v takové slotě teplé! Podíval jsem se na hodinky. Neuběhla ani půlhodina od okamžiku, kdy jsem odjel z chaty. To by tak odpovídalo cestě odtamtud sem. Ne, to není možné! Snad se mi to nezdálo?! Snad má Jana, moje osobní lékařka, skutečně pravdu a měl bych si dát na chvíli pohov! Jsem přepracovaný a potřebuji dovolenou, anebo bych měl zamířit rovnou do blázince. Ne, ne! Tohle se mi nezdálo, to bylo reálné! Ale co to tedy bylo? Co ještě může být stejně reálné jako svět kolem mne?

Vyhlédl jsem z okna do noci. Mlhou jsem uviděl, jak se zablesklo – asi jenom další porucha na obrazovce. Možná! S hlavou plnou nezvyklých zážitků a dojmů jsem nastartoval a odjel do Prahy.

Poprvé v hospodě U Buldoka a vůně brány

Dojel jsem domů a napustil si plnou vanu horké vody. Chtěl jsem si dopodrobna rozebrat zážitek z dnešní noci, který se vlastně vůbec neodehrál. K vaně jsem si naskládal spoustu knih a naučných slovníků a snažil se vyhledat ony věci, které mi připadaly divné, ale i ty, jež se zdály být reálné.

První, na co jsem narazil, byl kupodivu obrázek té prazvláštní tyčky s cimbuřími, kterou jsem viděl u Hylega. Bylo to tibetské dordže, dle naučného slovníku rituální nástroj na obranu proti démonům a zlým vlivům. Pokud bych byl úplně mimo a měl halucinace, kde by se pak k čertu vzal v choré hlavě obraz něčeho, co jsem doposud nespatriil? Zdálo se mi to čím dál víc podivnější, a bohužel jsem začínal věřit, že se dělo se mnou cosi, co zatím nedokážu pochopit. Byl jsem však skálopevně rozhodnut přijít tomu na kloub. Voda mi příjemně prohřívala kosti a vyháněla z nich chlad, který do sebe vstřebaly během té cesty lesem.

Ha, další podivnost! Jak to, že mám kosti a tělo zkřehlé, když jsem v lese nebyl?! Nebo takhle reaguje mozek na halucinace a vyvolává ve mně pocit, že JSEM zkřehlý?! Mozek je vůbec neobyčejný nástroj, dost s podivem, že nás nezabije dřív, než naše tělo samo umře stářím. Jakkpak to říkali? Že zastaví pronikání? A jak mi to říkali? HAUZÁK? Netušil jsem, co ta slova znamenají. A sobě říkali VÍCEMĚRNÍ. To jediné mělo nějaký smysl. A co to doopravdy znamená? A co to říkala Anareta? Cože mám UCÍTIT? Vůni brány? Co to má vlastně všechno znamenat?

Šel jsem spát, nezapnul jsem ani televizi, jenom jsem si před usnutím pustil potichu Clannad. Nikdy nemám s usínáním potíže, ani dnes, i když jsem měl hlavu nabitou zážitky. K ránu (asi k ránu, doktoři říkají, že sny se zdají nad ránem) se mi zdál sen. Sen stejně podivný jako minulá noc. Seděl jsem s Almutenem na louce kdesi uprostřed lesů. Louka byla plná rozkvetlých travin a lučních květů. U kraje lesa ve stínu tekł potok a koupaly se tam nějaké nahé postavy. Almuten seděl opřený zády o kámen a vysvětloval mi, co jsem to vlastně prožil.

„VÍCEMĚRNÍ jsou stará rasa,“ sděloval mi právě, „žijeme mimo vaše chápání prostoru a času. Jsme vícedimenzionální, jak říkají vaši matematici. Podle našich vlastních poznatků stojíme o stupínek výš, vaše čtyři dimenze jsou pro nás pouhými osami. Vy HAUZÁCI, to slovo vzniklo z haluze, se nám jevíte při pohledu z našeho pětidimenzionálního světa jako trubka, neuvěřitelně zakřivená trubka. Vidíme vás od početí až do smrti jako nějakou trubici. Můžeš si to představit tak, že bychom každou vteřinu tvého života přesně zaměřili, včetně tvého pohybu a pohybu tvých končetin, ale i dál tvůj pohyb, který vykonáváš spolu s rotací Země a posunem Země v pohybu kolem Slunce, a to vše ještě s pohybem sluneční soustavy kolem středu galaxie, a tak

dále, a tak dále. Z těchto jakýchsi hmotných fotografií bychom vytvořili hmotnou trubku, dovedeš si jistě představit, jak strašně moc zakřivenou! Tak moc, že se podobá složité haluzi stromu – proto slovo haluzák, zkráceně HAUZÁK.“

Uvelebil jsem se pohodlněji na trsu trávy a sledoval postavy koupající se v potoce. Nezapírám, takováto těla se mi líbila vždy.

Almuten si toho všiml a usmál se: „To, na co se právě díváš, je ale vizualizace připravená, aby tvoje smysly byly schopny chápat. Stejně jsme museli nasimulovat i tok času, který jsi vnímal. Ve skutečnosti se vše odehrálo mimo tvůj čas, mimo tvůj svět, octl ses v našem světě, v pětidimenzionálním vesmíru, a enkláva, o níž sis myslel, že je nějakým tobě srozumitelným světem, byla jen bublinou v našem vlastním prostoru, jemuž jsme vdechli tvé vlastnosti. Vše, co pocházelo z tvého času a světa, se vlastně nikdy neodehrálo, anebo odehrálo jako velký třesk, tedy bez časové míry, jako by se čas teprve rozbíhal. Proto ses vrátil a hodiny stály na místě, proto jsi neměl kabát špinavý po té cestě lesem...“

Prudce jsem se probudil. Rázem zmizel pohled na planinu plnou květů a života, Almutena i skupinu dívek koupajících se v lesním potoce. To, co mě probudilo, byla vzpomínka na ony blesky nebo poruchy, které se mi dvakrát projeví jako poruchy na obrazovce. To musela být porucha té vizualizace, o níž Almuten hovořil. To pak ale znamená, že všichni tři se celou dobu snažili udržet mne v bezpečí, abych nespatriil věci, které můj mozek nemůže chápat, protože pro ně nemá známé obrazy. Proto tedy „zastavit to pronikání“, zřejmě nějaký postup aklimatizace na vjemy a obrazy běžné ve vyšších sférách prostorů. Tedy promiňte, vyšších sférách vesmíru, prostor je pouze funkcí času, takže patří do našeho „hauzáckého“ světa. Když jsem si těch pár poznatků srovnal v hlavě, chtěl jsem se rychle vrátit do snu. Ale ať jsem se snažil sebevíc usnout, převaloval jsme se na posteli ze strany na stranu a spal jen přerušovaně, spíš podřimování to bylo než spánek – a sen se pochopitelně nedostavil. Celou noc jsem si vtlučoval do hlavy, že jakmile se mi něco podobného bude zase zdát, nesmím se tak vyděsit a rychle vylétnout. Přesto mi bylo jasné, že zůstane jen u zbožného přání.

Práce mne příliš nezajímala, ani veškeré dění kolem mne, naštěstí jsem naprostě většinu z toho nemusel věnovat přílišnou pozornost. Práce byla již zaběhlá. A tak jsem se asi v půl třetí vytratil s tím, že mám důležité jednání. Zbytek dne jsem strávil nad zažloutlými svazky dlouho již nepoužívaných knih, nad astrologií, matematikou, fyzikou – a nad pohádkami. Tyto obory mne přesvědčily nejen o tom, že bych měl snížit na úroveň prvoka své dosud vysoké mínění o vlastní osobě, ale také o tom, že je možné úplně všechno (viz pravděpodobná existence výskytu částice, dál ty nesmysly s existencí na dvou různých místech, dokud se pozorovatel nerozhodne, kde CHCE ČÁSTICI VIDĚT, snad se ta věta nějak jmenuje či co, a platí; DOOPRAVDY se s ní pracuje jako s vědeckým poznatkem¹). A tak jsem se pustil do pohádek a pověstí. Astrologii jsem odsunul na někdy příště. Treba opravdu najdu klíč v pohádkách. Treba

se opravdu vyskytují průniky z různých dimenzí. Možná jsou to ona slavná UFO, anebo setkání s vodníkem, nebo kdovíco ještě. Hlavně mne čím dál víc zajímalo, proč chtěli, pokud jsou tedy skuteční, zachytit někoho z nižší dimenze, když nás mohou mít jak na dlani, stejně jako my dvojrozměrný prostor... A NE!!! Tady byl zakopaný pes! My přece nemáme přístup do dvojrozměrného prostoru, nemáme veličinu pro měření dějů, umíme pouze měřit to, co má výšku, šířku, délku a čas, nic jiného. Jakmile však jedna z těchto veličin zmizí, nefungují nám přístroje, prostě nejsme schopni měřit nulovou tloušťku. Aha, jsme schopni popsat, rozřezat na nejmenší možnou tloušťku cokoli, ale musí to nějakou tloušťku mít. Jinak je to pro nás NIC. Něco, s čím neumíme pracovat, ale ani to změřit. Jak zajímavé!

Opřel jsem se v křesle v přítomní knihovny, zvrátil hlavu dozadu, abych si uvolnil krční svaly, a upřeně jsem zíral na prosklený strop, strop s vitráží zobrazující jakýsi biblický motiv tónovaný do modra. Anděl s křídly podává padlému na zemi ptáčí pero, snad paví. Hmmm, zajímavé. Dokonce moc! Jak to? Co andělé a křídla? Nejsou křídla pouhou zkratkou, symbolem nějakého přesunu, dosažením nedostupného? Jak by mohl být schopen umělec v roce 1700, anebo ještě dříve, vyjádřit přesun mezi dimenzemi? Jenom jemu známým obrazem zvláštního pohybu. A to vyjádření by muselo být natolik mimořádné, avšak ve srozumitelných obrazech, aby diváka z jeho vlastní dimenze utvrdilo o závažnosti toho procesu, o výjimečné situaci a neobvyklé změně místa. Jo, to by mohlo být to ono! Klíč musím hledat také v pojednáních různých církví! Ty zpravidla popisují neobvyklé, tedy mistické úkazy! Možná tam někde najdu ukryta zrnka postupu jak na to. Takže kromě pohádek i náboženské spisy. Moc mě nepotěšila představa těch tun a hor knih napsaných různými mysliteli i pseudomysliteli o náboženských textech – Gilgamešem, Chaldejci a Egyptskými svitky počínaje, přes Bibli a písemnictví křesťanské, islámské, buddhistické, lamaistické až po zen-buddhistické a dokumenty satanistických sekt dneška. Sklonil jsem hlavu, přepadla mne deprese. To nezvládnou! Jeden prostý lidský život na takovou práci nestačí. Protřel jsem si oči. Slunce se na chvilinku vyhouplo přes šedý rám mraků a zasvítilo přímo do dveří knihovny. Zřejmě neklamný signál, abych se zvedl a šel. Snad mne něco napadne v noci, a když ne, budu alespoň o den blíž místu, kde se to všechno přihodilo.

Asi o dva dny později jsem opět seděl v práci a řešil s jedním ze svých klientů problémy týkající se ekonomických plánů na další rok. Náhle jsem měl pocit, jako by se ten zvláštní úkaz z nedělní noci znovu objevil, jako by projel místností nezřetelný blesk. A já na zlomek vteřiny zahlédl, že něco stálo za klientem – nějaký dlouhý předmět. Zamrkal jsem a pocit zmizel. Vše bylo najednou zase jako předtím.

„Posloucháte mě vůbec?“ klient svařstil obočí a zkoumavě se na mne podíval.

„Ale jistě, pane, samozřejmě, jsem tu přece od toho,“ chvatně jsem ho ujišťoval, ačkoliv jsem opravdu nebyl duchem přítomen. Znovu a znovu se mi hlavou honila ta podivná příhoda. Pochopitelně že jsem jednání s klientem dokončil, aniž by si vůbec všiml, že si počínám naprosto automaticky.

Večer jsem zašel do své oblíbené hospůdky. Jako vždy tam seděla parta kamarádů z mokré čtvrti. Zkrachovalý jaderný fyzik s vlasy starého rockera, toho času buď na cestě z, nebo do nemocnice, kde celkem úspěšně maskuje svou lásku k alkoholu jinými chorobami, právě pronášel s nezbytnou cigaretou v hubených rukou své standardní rozbory a filipiky na téma, které jsem sice neslyšel od začátku, ale končilo:

„...takových snů je historie plná.“ Další dva přítomní se tvářili odtažitě. Jediná volná židle čekala evidentně na mne.

„Nazdar, pánové, mohu přisednout?“ usmál jsem se a okamžitě usedl.

„Jako vždycky, aniž by někdo něco řekl, tihle podnikatelé si stejně udělají, co chtějí,“ přátelsky mě pošťouchl na uvítanou můj fyzikální kamarád Miloš.

Přestože byl tím, čím byl, měl jsem ho svým způsobem rád. Zaměstnávat bych ho rozhodně nechtěl, ale ocenit musím, že i přes zřetelné stopy, jež na něm alkohol zanechával, si na některé věci zachovával poměrně ostrý náhled. Myslím, že jako parták do hospody byl mnohem příjemnější.

„Znáš je, oni to jinak neumějí, nemůžem se na ně zlobit,“ poznamenala postava na druhém rohu stolu.

Člověk s vystouplými kouty, zkroucený nikoli stářím, nýbrž neustálou mimikou svého vysokého těla. Ani nevím, jak se jmenoval. Je to námořník a v této hospůdce se vyskytuje pouze o své krátké dovolené, ovšem pořád. A naše vztahy značně ochladly v minulém roce, když jsme se notně posilnění alkoholem strašlivě chytli kvůli jakémusi problému sociálního rázu, jež nezměníme ani on, ani já, nicméně byl pro nás životně důležitý. Námořník se však uculil celkem přátelsky. Poslední štamgast, David, o němž nikdo neví, zda je zastáncem judaismu, nebo jeho zvilým odpůrcem, mi beze slova podal ruku. Zvláštní sešlost, ale přesto byla oázou něčeho, co kdesi uvnitř mne zářilo modrým světlem do jinak úplně šedé Prahy.

„O čemže to debatujete?“ dovolil jsem se zeptat. Ale hoši zaujati svou diskusí, jako by mou otázku ani nezaslechli.

„Můžu ti říct, že na ty poslední cestě lodí byla knihovna plná takovýho braku, jako je ten, nooooo... Jak se jmenuje ten Rusák?“ námořník si nemohl vzpomenout, nicméně jsme všichni věděli, že na svých cestách přelouskal snad všechny možné i nemožné knihy, Kafkou počínaje a fyzikálními popularizátory konče. A tak jsme ho nechali vzpomínat.

„Ten, hmmm, Anton Pavlovič Čechov, jo, ty jeho Tři sestry, řeknu vám, to je bomba, skoro taková, jako když čtete o tom času mezi znovuvtělením, jak o něm pojednává Lazarev.“

Vůbec jsem nechápal, jak se může Lazarev srovnávat s Čechovem, a proto jsem se zájmem čekal na objasnění souvislosti. Samozřejmě jsem se nedočkal.

Pan Námořník, tou dobou pochopitelně již po několika pivech, se totiž zaujal novým tématem, Lazarevem (mimořádně ani toho jsem nečetl), a rozvíjel je dál:

„Zejména to... no, jak se to jmenuje, ten stav...“

„Jinej stav,“ zkusil to David a všichni jsme se zasmáli.

„Jo, ten je taky mezi bytím a nebytím,“ přisolí si Miloš.

„Jste úplně blbí, dokonce o něm píše i Carlos Castaneda,“ rozčiloval se Námořník.

Castanedu znám, píše o šamanismu a své cestě k tajuplným náboženským prožitkům pod vedením jistého indiánského šamana kdesi v mexické džungli. Toho jsem četl. Že by mi osud naznačoval, kudy se ubírat? Jak rozetnout onu situační záhadu, která se mi buď zdála, anebo existovala mimo čas? Užůž jsem chtěl říci klukům, co se mi přihodilo cestou z chaty. Nakonec jsem o tom pomlčel a poslouchal jejich velmi zajímavou debatu. A čekal na další poruchu – když už se tento týden vyskytla dvakrát. Proč ne potřetí?

Vypili jsme několik piv a probrali spoustu věcí, přesto jsem tak nějak pořád cítil, že tenhle týden je opravdu něčím zvláštní. Narážím stále na totéž, a pokaždé se to vynoří odjinud.

Jak si vysvětlit například toto: Než odešel na záchod, Námořník se děsně rozčilil:

„... vám se nedá nic vysvětlit. Pravda je jemná substance hledání jak u Lazareva, tak i Castanedy, pokaždý ale přichází odjinud, a je furt STEJNÁ, vy blbci, a nedá se prostě sdělit, protože – prostě ji nemůžete pochopit...“

Měl tedy na mysli totéž, co mi vysvětloval Almuten ve snu. Musím se tam vrátit, musím se tam vrátit – stůj co stůj!

Dál jsem naslouchal toku řeči, jež se ubírala stále stejným směrem a nerušeně přemýšlel o všech těch podivných událostech.

Kulisa zvuků, cinkání sklenic, povídání hostů a hustý dým převalující se v uzavřené místnosti hospody navozovaly dojem, jenž mi utkvěl v paměti z cesty k Dračí skále. Dokonce i velkoplošná obrazovka s probíhajícími záznamy sportovních utkání blikala jaksi matně. A já jsem čím dál víc pociťoval to, co v neděli večer. Nevím, jestli to ovlivnila změna prostředí, nebo moje přecitlivělé vnímání, či snad přespříliš alkoholu. Prostě nevím!

Námořník se právě nakláněl přes stůl a kladl Davidovi otázku, jejíž naléhavost zdůrazňoval prudce šermující rukou s cigaretou:

„Můžeš mi říct svůj vlastní názor na to, jak Hospodin vedl své vyvolené přes Rudé moře, jak se vlny rozestoupily? Spočítal vůbec někdo, kolik bylo nevyvolených, kteří museli zůstat?“

David se úkosem podíval na Námořníka a lakonicky pronesl: „Židi se prostě dostanou všude!“

Jeho reakce byla geniální. Následoval výbuch smíchu. David byl prostě David. Jen mně vrtal hlavou nevyřešený problém: Jsem blázen, anebo se děje něco už věky, o čem nikdo nechce mluvit, nebo o čem jsme se jako lidstvo báli mluvit natolik, až jsme na to zapomněli? Existují snad nějaká zapomenutá místa našeho podvědomí či nevědomí, kde se tyto zkušenosti ukrývají? Servírka Ivanka se mě zeptala, jestli chci ještě Kelta,

mé oblíbené černé pivo. Měl jsem však toho večera dost. Rozloučil jsem se s kumpány a zanechal je důležitému rozprávění o politice a tvarech ženského těla.

Cestou domů jsem z okna pozoroval ploužící se dvojice a skupiny a, ehmm, skoro tytéž postavičky jako v neděli večer. Jenže, kde v normálním městě uvidíte podivné stavby a stopující divoženky? Nikde! Tupě jsem sledoval hemžení za okny, když tu mě praštil do oka matný oblak mlhy vznášející se za kolemjdoucí dvojicí. Byl mráz, možná že to pára vycházející z úst těch dvou vytvořila přesný obraz něčeho, co jsem znal. Nepohybovalo se to spolu s nimi. Jako by je to jenom mýjelo. Mlha? Obláček? Duch, anebo výdech? Kdoví! Obláček dvojici předešel, a než ho došla, rozplynul se za roh. Jako by se mýjely různé bytosti. Protřel jsem si oči a podíval se tam znovu. Nic! Jen ta dvojice držící se za ruce a obyčejné noční město. Potřásl jsem hlavou a promnul si oči. Opravdu. Musím co nejdříve na chatu, pořádně si prohlédnout ten kus lesa a vyhnat z hlavy ty bláznivé myšlenky.

Domů jsem dorazil příjemně unaven, ani jsem se nemyl a šel hned spát. Těšil jsem se, že budu ve snu pokračovat v objevování tajemného, spal jsem však jako zabitý. Do konce týdne jsem na zážitek z neděle skoro zapomněl. Příval všedních událostí zastínil vůni tajemna a chuť barev noci na Dračí skále.

Na Anaretu jsem si vzpomněl, teprve když jsem cestou na chatu míjel cíp lesa s vyhozenou starou ledničkou. Na odstavné ploše stálo auto a pod posledními stromy ležela námraza. Po vysoké věži nebylo samozřejmě ani vidu, ani slechu. Zacukal mi koutek oka. Část mne si možná přála, aby se stalo něco výjimečného, to něco, co by narušilo, ba i změnilo šed' a fádnost běžného života, co by vytvořilo iluzi pohádky. Snad to byla věčná touha člověka po něčem – tam kdesi nad životem. Projel jsem všemi třemi vesnicemi. Žádná stopařka, žádné nevšední zážitky. Nic, naprostá všednost. Na chatě bylo vše v pořádku, až na tu ukrutnou zimu. Týden mrazů nadělá své. Rychle jsem roztopil v kotli, aby se mi ohřálo topení, a připravil si zátop v krbu. Oheň začal olizovat velká polena, v chatě sotva dvanáct stupňů, mně ale najednou chladno nebylo. Seděl jsem před krbem a zíral do plamenů. Plamínky a barvy vykouzly na stěnách pohádkové příběhy. Zdálo se mi, že stíny na zdech mají své obrazy v tančících pruzích plazmy. Nevím, zda je to zakotveno v genech ještě z dob, kdy jsme lovili mamuty, nebo je to jen moje vlastnost, ale miluji tanec živého ohně. Upíral jsem oči do plamenů, ani jsem si nevšiml, jak utíká čas. Uplynula hodina. Kotel skoro zhasl. A teplota také nijak zvlášť nevystoupila. Naložil jsem do kotle pořádnou dávku topiva, zalezl si pod deku a otevřel knížku.

Těsně předtím, než se mi úplně zavřela víčka, zahlédl jsem u dveří matnou postavu opírající se o dlouhou hůl. Pak jsem se propadl do snu. Podivné. Zdá se mi to, anebo je to realita? Postava jako kdyby přešla do mého snu. Přistoupila blíž ke krbu a vztáhla ruce k ohni. Hůl opřená o rameno ji převyšovala.

„Tak jak jsi strávil týden sám se sebou?“ zeptala se mne. Almuten! Tedy, byl-li to Almuten. Zdál se mi poněkud mladší, oči v hlubokých důlcích měl již zřetelné. Ani záda neměl tak shrbená. Dokonce i to tělo pod hrubým pláštěm vypadalo silnější.